

ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ - ΑΝΑΚΟΠΕΣ

Αριθμός : 63/2022

ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τον Ειρηνοδικη Δημήτριο Αρβανιτίδη, που ορίσθηκε από τον Πρόεδρο του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του Ειρηνοδικείου και από τη Γραμματέα Στυλιανή ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 18 Νοεμβρίου 2021, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ :

ΤΩΝ ΑΝΑΚΟΠΤΟΝΤΩΝ : 1)

2)

1, οι οποίοι παραστάθηκαν στο Δικαστήριο μετά του πληρεξουσίου δικηγόρου τους ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ Αθανασίου (Α.Μ./Δ.Σ Θεσσαλονίκης : 9.198).

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΝΑΚΟΠΗ : Ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία «ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ της ΕΛΛΑΔΟΣ», που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Αιόλου 86) και εκπροσωπείται νόμιμα, με Α.Φ.Μ. : 094014201, η οποία εκπροσωπήθηκε δια της πληρεξουσίου δικηγόρου της ΣΑΡΒΑΝΗ Παναγιώτας (Α.Μ./Δ.Σ Αθηνών : 10.785).

Οι ανακόπτοντες, ζητούν να γίνει δεκτή η από 10.09.2021 ανακοπή τους, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού με Γενικό Αριθμό Κατάθεσης :
και με Ειδικό Αριθμό Κατάθεσης :
προσδιορίστηκε, κατά τα άρθρα 237 και 238 του Κ.Πολ.Δ., ως ισχύουν, να συζητηθεί για την αναφερόμενη

στην αρχή της παρούσας δικάσιμο και γράφηκε στο πινάκιο. Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι διάδικοι εκπροσωπήθηκαν όπως παραπάνω και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις κατατεθείσες στην έδρα προτάσεις.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

I. Η διαταγή πληρωμής που επιδικάζει προσωρινά, ύστερα από ουσιαστική διαδικασία, κατά κανόνα χωρίς κλήτευση του οφειλέτη, την απαίτηση, δεν βεβαιώνει κατά τρόπο μη επιδεχόμενο αμφισβήτηση την ύπαρξη της απαίτησης, της οποίας την πληρωμή διατάσσει, αφού στον καθ' ου οφειλέτη παρέχεται το δικαίωμα άμεσης αμφισβήτησης της γένεσης και της ύπαρξής της και όχι μόνο της εκτελεσιτότητας της διαταγής πληρωμής, με το ένδικο βοήθημα της ανακοπής, πρώτα του άρθρου 632 παρ.1 του Κ.Πολ.Δ. και, σε περίπτωση μη εμπρόθεσμης άσκησής της και με τη νέα κοινοποίησή της, του άρθρου 633 παρ.2 του Κ.Πολ.Δ. Πριν από την πάροδο και της δεύτερης αυτής προθεσμίας, η διαταγή πληρωμής δεν αποκτά ισχύ δεδικασμένου και έτσι, κατά τις διατάξεις των άρθρων 933 και 330 του Κ.Πολ.Δ., δεν κωλύεται ο οφειλέτης, επιχειρουμένης αναγκαστικής εκτέλεσης σε βάρος του με βάση τη διαταγή πληρωμής, η οποία αποτελεί τίτλο εκτελεστό, να προτείνει με την κατά το άρθρο 933 του Κ.Πολ.Δ. ασκούμενη ανακοπή, ως λόγους ακυρωτικούς της εκτέλεσης, και ενστάσεις οι οποίες βάλλουν κατά του ουσιαστικού υποστατού της επιδικασθείσας απαίτησης. Η άμυνα του οφειλέτη κατά του οποίου επισπεύδεται εκτέλεση δυνάμει διαταγής πληρωμής είναι διπλή. Ο καθ' ου δικαιούται, ασκώντας μεν την ανακοπή του άρθρου του 632 Κ.Πολ.Δ., να αρνηθεί τη συνδρομή των νομίμων προϋποθέσεων

-2^ο φύλλο της αριθμ. 63-2022 απόφ.περ.διαφ. του Ειρηνοδικείου Θεσ/νίκης-

της διαταγής πληρωμής ή και την ύπαρξη της απαίτησης, ασκώντας δε την ανακοπή του άρθρου 933 του Κ.Πολ.Δ., να αμφισβητήσει τη νομιμότητα της εκτέλεσης, που κινήθηκε σε βάρος του με βάση το συγκεκριμένο τίτλο. Ειδικότερα, η κατά τη διαδικασία των άρθρων 624 έως 634 του Κ.Πολ.Δ. εκδιδόμενη διαταγή πληρωμής αποτελεί, σύμφωνα με τα άρθρα 631 και 904 παρ.2 περ.ε' του Κ.Πολ.Δ., τίτλο εκτελεστό. Όταν ενεργείται αναγκαστική εκτέλεση με βάση διαταγή πληρωμής, ο καθ' ου η εκτέλεση μπορεί να προβάλλει τις αντιρρήσεις του κατά της αναγκαστικής εκτέλεσης με την προβλεπόμενη από το άρθρο 933 του Κ.Πολ.Δ. ανακοπή. Οι αντιρρήσεις αυτές μπορεί να αφορούν και την τυπική και ουσιαστική εγκυρότητα του εκτελούμενου τίτλου και συνεπώς και την ύπαρξη της απαίτησης για την οποία έχει εκδοθεί η διαταγή πληρωμής, εφόσον αυτή δεν έχει αποκτήσει δύναμη δεδουλευμένου. Ωστόσο, οποιοσδήποτε λόγος και αν προβάλλεται με την ανακοπή του άρθρου 933 του Κ.Πολ.Δ., το αίτημά της είναι πάντοτε η ακύρωση ορισμένης διαδικαστικής πράξης της αναγκαστικής εκτέλεσης που προσβάλλεται με αυτήν. Με την ανακοπή αυτή, έστω και αν περιέχει λόγο κατά της εγκυρότητας της διαταγής πληρωμής και της ανυπαρξίας ή της ελαττωματικότητας της απαίτησης για την οποία αυτή έχει εκδοθεί, δεν μπορεί να ζητηθεί και η ακύρωση της διαταγής πληρωμής. Η ακύρωση της τελευταίας μπορεί να ζητηθεί μόνο με την προβλεπόμενη από το άρθρο 632 παρ.1 ή 633 παρ.2 του Κ.Πολ.Δ. ανακοπή κατά της διαταγής πληρωμής, μέσα στις προθεσμίες που προβλέπονται από τις διατάξεις αυτές.

II. Με τελεσίδικη απόφαση ισοδυναμεί και η διαταγή πληρωμής, η οποία έχει αποκτήσει ισχύ δεδουλευμένου, μετά την

τελεσίδικη απόρριψη της ασκηθείσας ανακοπής, ή σε περίπτωση μη άσκησης, μετά την παρέλευση άπρακτης της προθεσμίας άσκησης της ανακοπής του άρθρου 633 παρ.2 του Κ.Πολ.Δ. (Α.Π.133/2003 Τ.Ν.Π./ΝΟΜΟΣ). Η διαταγή πληρωμής που απέκτησε ισχύ δεδικασμένου, προσομοιάζει κατά τα αποτελέσματά της με τελεσίδικη δικαστική απόφαση, υπό την έννοια ότι, δεν μπορεί πλέον να αμφισβητηθεί, ούτε και με ανακοπή από το άρθρο 933 του Κ.Πολ.Δ., η δι' αυτής βεβαιουμένη απαίτηση, αφού έκτοτε αποτελεί, κατά ρητή διάταξη του άνω άρθρου 633 παρ.2 εδάφιο τελευταίο, δεδικασμένο, που καθιστά απαράδεκτη την προβολή σε μεταγενέστερη δίκη, αφορώσα το κύρος της εκτέλεσης, λόγω ανακοπής που ήδη εκρίθησαν ή δεν προτάθησαν αν και ήσαν γεννημένοι και μπορούσαν να προταθούν (Α.Π.856/2014 Τ.Ν.Π./ΝΟΜΟΣ). Τα αποτελέσματα αυτά όμως, σε περίπτωση άσκησης κατά της διαταγής πληρωμής της, κατ' άρθρο 632 παρ.1 του Κ.Πολ.Δ., ανακοπής, επέρχονται αν η εν λόγω ανακοπή είχε ασκηθεί εμπροθέσμως και απορρίφθηκε τελεσιδικώς κατ' ουσία. Συνεπώς, η διαταγή πληρωμής δεν αποκτά ισχύ δεδικασμένου, εάν η κατ' αυτής ασκηθείσα ανακοπή του άρθρου 632 παρ.1 του Κ.Πολ.Δ., απορριφθεί ως εκπρόθεσμη ή για λόγους τυπικούς, όπως συμβαίνει και όταν αυτή δεν περιέχει έστω και ένα ορισμένο λόγο, αφού για να είναι αυτή παραδεκτή, απαιτείται, κατά την εφαρμοζόμενη σε κάθε είδους ανακοπής διάταξη του άρθρου 585 παρ.2 του Κ.Πολ.Δ., να περιέχει ένα τουλάχιστο ορισμένο λόγο. Στην περίπτωση αυτή, το δικαστήριο που απέρριψε την ανακοπή κατά της διαταγής πληρωμής δεν ερεύνησε κατ' ουσία τους ισχυρισμούς του ανακόπτοντα και, συνεπώς, ο οφειλέτης, κατά του οποίου επισπεύδεται εκτέλεση κατά της διαταγής πληρωμής δεν

-3^ο φύλλο της αριθμ. 63-2022 απόφ.περ.διαφ. του Ειρηνοδικείου Θεσ/νίκης-

εμποδίζεται να προτείνει με την ανακοπή του άρθρου 933 του Κ.Πολ.Δ., όλες τις ενστάσεις κατά της απαίτησης για την οποία εκδόθηκε η διαταγή πληρωμής, αφού αυτές δεν καλύπτονται από το δεδικασμένο (Α.Π. 1847/2005 και Α.Π.977/2015 Τ.Ν.Π./ΝΟΜΟΣ).

III. Κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 632 παρ.1 και 2 του Κ.Πολ.Δ., όπως ισχύει μετά την τροποποίησή του με το άρθρο τέταρτο του άρθρου 1 του ν.4335/2015 (ΦΕΚ Α' 87) και εφαρμόζεται σύμφωνα με το άρθρο ένατο παρ.2 του ίδιου άρθρου και νόμου, για τα κατατιθέμενα από 01.01.2016 και εφεξής ένδικα μέσα και αγωγές : «1. Ο οφειλέτης κατά του οποίου στρέφεται η διαταγή πληρωμής έχει το δικαίωμα να ασκήσει ανακοπή, η οποία απευθύνεται στο καθ' ύλην αρμόδιο Δικαστήριο του τόπου έκδοσης της διαταγής πληρωμής. Αντίγραφα των εγγράφων τα οποία αποδεικνύουν την απαίτηση παραμένουν στη γραμματεία του δικαστηρίου μέχρι την πάροδο της προθεσμίας για την άσκηση ανακοπής κατά την παρούσα παράγραφο. 2. Η προθεσμία για την άσκηση της ανακοπής είναι δεκαπέντε (15) εργάσιμες ημέρες, αν η διαταγή πληρωμής έχει εκδοθεί κατά προσώπου που έχει την διαμονή ή την έδρα του στην Ελλάδα και τριάντα (30) εργάσιμες ημέρες, αν η διαταγή πληρωμής έχει εκδοθεί κατά προσώπου που έχει τη διαμονή ή την έδρα του στο εξωτερικό ή η διαμονή του είναι άγνωστη. Η ανακοπή εκδικάζεται κατά τη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών των άρθρων 614 επ.». Επιπλέον, με την παρ.6 του άρθρου 632 του Κ.Πολ.Δ., όπως ισχύει μετά τη θέση σε ισχύ του ν.4335/2015, προβλέπεται ρητά η δυνατότητα σώρευσης ανακοπής κατά διαταγής πληρωμής με αίτημα ακύρωσης πράξεων εκτέλεσης, οι οποίες ενεργούνται με βάση αυτήν, αν

συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 218 του Κ.Πολ.Δ. Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 937 παρ.3 του ΚΠολΔ, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο τέταρτο του άρθρου 1 του ν.4335/2015 και εφαρμόζεται σύμφωνα με το άρθρο ένατο παρ.2 του αυτού άρθρου και νόμου, για τα κατατιθέμενα από τις 01.01.2016 ένδικα μέσα και αγωγές : «Στις δίκες σχετικά με την εκτέλεση για την εκδίκαση των ανακοπών εφαρμόζονται οι διατάξεις της διαδικασίας των περιουσιακών διαφορών των άρθρων 614 επ.», ενώ με την παρ.3 άρθρου ένατου του άρθρου 1 του ν.4335/2015 ορίζεται ότι : «Οι διατάξεις για την αναγκαστική εκτέλεση εφαρμόζονται όταν η επίδοση της επιταγής προς εκτέλεση διενεργείται μετά τις 1.1.2016».

Στην προκειμένη περίπτωση, οι ανακόπτοντες με την υπό κρίση ανακοπή ζητούν, για τους λόγους που ειδικότερα εκθέτουν, να ακυρωθεί : α) η με αριθμό 1.468/2021 διαταγή πληρωμής του Δικαστή του Ειρηνοδικείου Θεσσαλονίκης, με την οποία υποχρεώθηκαν να καταβάλουν στην καθ' ης εις ολόκληρον, το χρηματικό ποσό των 16.080,71 ευρώ και το ποσό των 355 ευρώ για δικαστική δαπάνη καθώς και β) η από 25.06.2021 επιταγή προς εκτέλεση, που έχει συνταχθεί παρά πόδας αντιγράφου του με αριθμό 1.755/2021 πρώτου εκτελεστού απογράφου της ως άνω διαταγής πληρωμής, με την οποία (επιταγή) επιτάσσονται να καταβάλουν εις ολόκληρον στην καθ' ης τα προαναφερόμενα χρηματικά ποσά, καθώς και το ποσό των 10 ευρώ για λήψη απογράφου και για τη σύνταξη της επιταγής και το ποσό των 86,80 ευρώ για έξοδα επίδοσης. Τέλος, ζητούν να καταδικασθεί η καθ' ης στα δικαστικά τους έξοδα.

Με το περιεχόμενο αυτό, στο υπό κρίση δικόγραφο της ανακοπής, με Γενικό Αριθμό Κατάθεσης και με Ειδικό Αριθμό Κατάθεσης

παραδεκτά

-4^ο φύλλο της αριθμ. 63 -2022 απόφ. περ. διαφ. του Ειρηνοδικείου Θεσ/νίκης-

σωρεύονται ανακοπή κατά διαταγής πληρωμής και ανακοπή κατά πράξης της αναγκαστικής εκτέλεσης. Περαιτέρω, οι ένδικες ανακοπές εισάγονται να συζητηθούν ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, το οποίο είναι αρμόδιο καθ' ύλην και κατά τόπο (άρθρο 632 παρ.1 εδ.α' του Κ.Πολ.Δ. και άρθρο 933 παρ.1 εδ.α' του Κ.Πολ.Δ., όπως ισχύουν μετά την αντικατάστασή τους με τον ν.4335/2015) κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών του άρθρου 614 επ. του Κ.Πολ.Δ. (632 παρ.2 εδ.β', 937 παρ.3 του Κ.Πολ.Δ.). Το δικόγραφο των σωρευόμενων ανακοπών κατατέθηκε στις 10.09.2021 ενώ η εκτελεστική διαδικασία άρχισε την 12.07.2021 με την επίδοση της ανακοπτόμενης επιταγής προς πληρωμή. Ωστόσο η ανακοπή κατά της διαταγής πληρωμής πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη λόγω εκπρόθεσμης άσκησης της και να επικυρωθεί η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής. Ειδικότερα, η εκδοθείσα διαταγή πληρωμής επιδόθηκε στους ανακόπτοντες για πρώτη φορά στις 12.07.2021, μαζί με την επίδοση της από 25.06.2021 επιταγής προς εκτέλεση, που έχει συνταχθεί "παρά πόδας" αντιγράφου του με αριθμό 1.755/2021 πρώτου εκτελεστού απογράφου της ως άνω διαταγής πληρωμής (βλ. τις με αριθμούς Α-543/12.07.2021 και Α-542/12.07.2021 εκθέσεις επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης Νικηφόρου ΦΟΥΛΙΡΑ), ενώ οι ανακόπτοντες άσκησαν την κρινόμενη ανακοπή με κατάθεσή της στην Γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου στις 10.09.2021 (βλ. την έκθεση κατάθεσης δικογράφου) και επιδόθηκε στην καθ' ης η ανακοπή στις 14.09.2021 (βλ. τη με αριθμό 4.195 Γ'/14.09.2021 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Αθηνών Σωκράτη ΠΑΠΟΥΛΙΔΗ), δηλαδή ασκήθηκε μετά την

παρέλευση της προθεσμίας των δεκαπέντε εργασίμων ημερών, που προβλέπεται στη διάταξη της παραγράφου 2 του άρθρου 632 του Κ.Πολ.Δ., όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο τέταρτο του άρθρου 1 του ν. 4335/2015. Αντίθετα, η ένδικη ανακοπή κατά της προσβαλλόμενης επιταγής προς πληρωμή έχει ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα (άρθρα 933 σε συνδυασμό με άρθρο το άρθρο 934 του Κ.Πολ.Δ, όπως αντικαταστάθηκε με την παρ.2 του όγδοου άρθρου του άρθρου 1 του ν.4335/2015) αφού δεν αποδεικνύεται ότι, μετά την επίδοση της προσβαλλόμενης επιταγής έλαβε χώρα άλλη πράξη εκτέλεσης. Συνεπώς, η ανακοπή του άρθρου 933 του Κ.Πολ.Δ. (ως πρώτη πράξη της εκτέλεσης ορίζεται ρητώς, από τη διάταξη του άρθρου 924 του Κ.Πολ.Δ., η επίδοση επιταγής προς εκτέλεση), πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να εξεταστεί περαιτέρω ως προς την νομιμότητα και βασιμότητα των λόγων της.

Στην προκειμένη περίπτωση, εφόσον οι ανακόπτοντες άσκησαν την ανακοπή του άρθρου 632 παρ.1 του Κ.Πολ.Δ. και απορρίπτεται αυτή, κατά τα παραπάνω, ως εκπρόθεσμη, σύμφωνα με τα προαναφερόμενα στις νομικές σκέψεις της παρούσας με στοιχεία -I- και -II, δεν έχει αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής και μπορούν να προταθούν, από τους ανακόπτοντες, με την ανακοπή του άρθρου 933 του Κ.Πολ.Δ., όλες οι ενστάσεις κατά της απαίτησης για την οποία εκδόθηκε η διαταγή πληρωμής, έστω και αν περιέχουν λόγους κατά της εγκυρότητας της διαταγής πληρωμής και της ανυπαρξίας ή της ελαττωματικότητας της απαίτησης για την οποία αυτή έχει εκδοθεί, αφού αυτές δεν καλύπτονται από το δεδικασμένο. Ωστόσο, οποιοσδήποτε λόγος και αν προβάλλεται με την ανακοπή του άρθρου 933 του Κ.Πολ.Δ., το αίτημά της είναι

πάντοτε η ακύρωση ορισμένης διαδικαστικής πράξης της αναγκαστικής εκτέλεσης που προσβάλλεται με αυτήν και δεν μπορεί να ζητηθεί και η ακύρωση της διαταγής πληρωμής.

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 623 και 624 του Κ.Πολ.Δ. προκύπτει ότι, μεταξύ των ουσιαστικών και διαδικαστικών προϋποθέσεων με τη συνδρομή ή μη των οποίων μπορεί να ζητηθεί η έκδοση διαταγής πληρωμής είναι, αφενός, η ύπαρξη χρηματικής απαίτησης του αιτούντα από ορισμένη έννομη σχέση και, αφετέρου, η απαίτηση αυτή, καθώς και το ποσό της να αποδεικνύονται με δημόσιο ή ιδιωτικό έγγραφο (Ολ.Α.Π.10/1997 ΕΛΛΔνη1997/768, Α.Π.1376/2018, Α.Π.1012/2018 και Α.Π.914/2018 όλες στην Τ.Ν.Π./ΝΟΜΟΣ). Έτσι, διαταγή πληρωμής μπορεί να εκδοθεί και για το κατάλοιπο κλεισθέντος αλληλόχρεου λογαριασμού, εφόσον αποδεικνύονται εγγράφως η σύμβαση ανοίγματος του αλληλόχρεου λογαριασμού, η κίνησή του, το κλείσιμο και το κατάλοιπο αυτού (Α.Π.368/2019 και Α.Π.1071/2017 στην Τ.Ν.Π./ΝΟΜΟΣ), στην αίτηση δε, για την έκδοση διαταγής πληρωμής για το κατάλοιπο κλεισθέντος αλληλόχρεου λογαριασμού, μεταξύ της αιτούσας πιστώτριας τράπεζας και του καθ' ου η αίτηση πιστούχου, αρκεί να αναφέρεται ότι, μεταξύ των διαδικών συμφωνήθηκε ότι, το ποσό αυτό θα αποδεικνύεται από το απόσπασμα των εμπορικών βιβλίων της αιτούσας και ότι, ο σχετικός λογαριασμός έκλεισε με ορισμένο υπόλοιπο υπέρ αυτής, το οποίο αποδεικνύεται από το πλήρες απόσπασμα των εμπορικών βιβλίων της, στο οποίο εμφανίζεται η όλη κίνηση του λογαριασμού, από την υπογραφή της σύμβασης πίστωσης, μέχρι το κλείσιμο της (Α.Π.1071/2017 ό.π. και Α.Π.370/2012 Τ.Ν.Π./ΝΟΜΟΣ). Εάν η απαίτηση ή το ποσό της δεν αποδεικνύονται εγγράφως, ο δικαστής οφείλει, κατ'

άρθρο 628 του Κ.Πολ.Δ., να μην εκδώσει διαταγή πληρωμής, εάν δε, παρά την έλλειψη της διαδικαστικής αυτής προϋπόθεσης, εκδοθεί διαταγή πληρωμής, τότε αυτή ακυρώνεται ύστερα από ανακοπή του οφειλέτη κατά τα άρθρα 632 και 633 του Κ.Πολ.Δ. Η ακύρωση της διαταγής πληρωμής για το λόγο αυτό απαγγέλλεται λόγω διαδικαστικού απαραδέκτου, ανεξαρτήτως της ύπαρξης και της δυνατότητας απόδειξης της απαίτησης με άλλα αποδεικτικά μέσα (Ολ.Α.Π.10/1997, Α.Π.1376/2018, Α.Π.1012/2018 και Α.Π.914/2018 ό.π.).

Από τα έγγραφα που προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι και από τις έγγραφες προτάσεις τους, αποδείχθηκαν, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, τα ακόλουθα : Σύμφωνα με τη με αριθμό σύμβαση δανείου και κατά τους όρους αυτής, η καθ' ης τραπεζική εταιρία χορήγησε στον πρώτο των ανακοπτόντων δάνειο ποσού 26.250 ευρώ και ανοίχθηκε για το δάνειο ο λογαριασμός με αριθμό

Στη σύμβαση αυτή συμβλήθηκε εγγράφως ως εγγυήτρια – εκ τρίτου συμβαλλόμενη η δεύτερη ανακόπτουσα, η οποία εγγυήθηκε προς την καθ' ης η ανακοπή, την εμπρόθεσμη εξόφληση του δανείου και γενικά την εκπλήρωση όλων των υποχρεώσεων που είχε αναλάβει ο πρώτος ανακόπτων, ενεχόμενη εις ολόκληρον με αυτόν. Ακόμη το δάνειο αυτό χορηγήθηκε υπό την πρόσθετη εγγύηση του Ελληνικού Δημοσίου, δυνάμει των με αριθμούς 96629/22220/03.10.2002 και 96629/6295/08.05.2003 Αποφάσεων των Υπουργών Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών και Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και τη με αριθμό 2/31230/0025/06.06.2003 απόφαση του Υπουργού Οικονομικών περί παροχής της εγγύησης του Ελληνικού Δημοσίου. Η συνολική διάρκεια του δανείου ορίσθηκε σε είκοσι

-6^ο φύλλο της αριθμ. 63 -2022 απόφ. περ. διαφ. του Ειρηνοδικείου Θεσ/νίκης-

δύο (22) χρόνια και η εξόφλησή του σε σαράντα (40) συνεχείς εξαμηνιαίες δόσεις ως εξής : Η πρώτη τοκοχρεωλυτική δόση θα καταβαλλόταν την 10.10.2005 και οι επόμενες συνεχείς δόσεις θα καταβάλλονταν την 10^η μέρα του επόμενου εξάμηνου και εφεξής και η τελευταία τη 10.04.2025. Το δάνειο αυτό για τον παραπάνω σκοπό διέπεται από ειδικές διατάξεις, ήτοι τις διατάξεις των άρθρων 11 του ν.2322/1995 και 65 του ν.2362/1995, σε συνδυασμό με εκείνες του π.δ.16/1989, ως όλες οι παραπάνω ισχύουν σήμερα, καθώς και τις ειδικότερες διατάξεις των κατωτέρω αναφερόμενων υπουργικών αποφάσεων. Συγκεκριμένα, η προαναφερόμενη σύμβαση διέπεται εξίσου από τις διατάξεις της με αριθμό 35395/657/14.10.1999 Απόφασης του Υπουργού Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών, της με αριθμό 33764/532/06.10.2000 Κοινής Υπουργικής Απόφασης (Κ.Υ.Α.) των Υπουργών Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών, σε συνδυασμό με τις προαναφερόμενες με αριθμούς 296629/22220/03.10.2002 και 96629/6295/08.05.2003 Αποφάσεις των Υπουργών Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών και Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και τη με αριθμό 2/31230/0025/06.06.2003 απόφαση του Υπουργού Οικονομικών. Δυνάμει των παραπάνω υπουργικών αποφάσεων, «Η βεβαίωση των ληξιπρόθεσμων οφειλών γίνεται πάντα από τη Δ.Ο.Υ. στην οποία υπάγεται η χρηματοδοτούμενη κατοικία. Η διακοπή της επιδότησης είναι οριστική και γίνεται από τη δανειοδότη τράπεζα, μετά από έγγραφη ειδοποίηση της προαναφερθείσας αρμόδιας Δ.Ο.Υ. ότι οφείλονται και έχουν βεβαιωθεί σε αυτήν περισσότερες από πέντε (5) ληξιπρόθεσμες

εξαμηνιαίες δόσεις ή τρεις (3) ληξιπρόθεσμες ετήσιες δόσεις. Κατά τα λοιπά ακολουθείται η διαδικασία που προβλέπουν οι κείμενες διατάξεις για τις περιπτώσεις ληξιπρόθεσμων οφειλών». Με την εγγύηση αυτή το Ελληνικό Δημόσιο ανέλαβε την υποχρέωση να εξοφλεί τις προερχόμενες από τις ανεξόφλητες του ανωτέρω δανείου απαιτήσεις της πιστώτριας τράπεζας. Η δε καθ' ης πιστώτρια τράπεζα, σε περίπτωση που δεν εξοφλεί η πρωτοφειλέτρια τις ληξιπρόθεσμες δόσεις του ή μέρος αυτών, δικαιούται, αφού παρέλθει ένα τρίμηνο από τη λήξη της κάθε δόσης, να ζητήσει από το Δημόσιο την εξόφληση των εγγυημένων απαιτήσεών της, μετά από προηγούμενη βεβαίωσή τους στην αρμόδια Δ.Ο.Υ., σαν έσοδο του Δημοσίου, σύμφωνα με τις διατάξεις του π.δ.16/1989. Η προαναφερόμενη τράπεζα πρέπει, κατά τις παραπάνω διατάξεις, να επιδιώκει στον οριζόμενο χρόνο των τριών (3) μηνών την είσπραξη από τον πρωτοφειλέτη αιτούντα και τον εγγυητή φυσικό πρόσωπο των ληξιπρόθεσμων εγγυημένων από το Δημόσιο δόσεων του επίδικου δανείου. Μάλιστα, το Ελληνικό Δημόσιο, ως εγγυητής, ανέλαβε την υποχρέωση εξόφλησης των εγγυημένων απαιτήσεων της καθ' ης τράπεζας που θα περιλαμβάνουν το ανεξόφλητο εγγυημένο ποσό κεφαλαίου, όσους από τους εγγυημένους τόκους παραμένουν ακόμη ανεξόφλητοι και τέλος τα έξοδα επίδοσης της αναγγελίας κλεισίματος λογαριασμού, εφόσον είναι ακόμη ανεξόφλητα. Η ιδιομορφία της ένδικης δανειακής σύμβασης έγκειται στο γεγονός πως η εγγύηση του Ελληνικού Δημοσίου δημιουργεί, σε περίπτωση κατάπτωσης της (ήτοι, πλήρωσης των ως άνω προϋποθέσεων ενεργοποίησής της), μετατροπή του ληξιπρόθεσμου έναντι ιδιώτη (εδώ της καθ' ης πιστώτριας τράπεζας) χρέους σε χρέος έναντι του Ελληνικού Δημοσίου. Ειδικότερα, το Ελληνικό Δημόσιο προβαίνει σε εξόφληση των

εγγυημένων υποχρεώσεών του, κατόπιν προηγούμενης βεβαίωσής τους ως δημοσίων εσόδων των αντίστοιχων ποσών σε βάρος της πρωτοφειλέτριας και από τη βεβαίωση τους κι έπειτα λογίζονται ως δημόσια έσοδα και εισπράττονται σύμφωνα με τις διατάξεις του Κ.Ε.Δ.Ε. Επομένως, για τα συγκεκριμένα ποσά που έχουν καταστεί "ex lege" ληξιπρόθεσμες έναντι του Δημοσίου οφειλές, η αιτούσα ευθύνεται ως οφειλέτης όχι έναντι της τράπεζας, αλλά έναντι του Δημοσίου, του τελευταίου λογιζόμενου σε σχέση με αυτήν ως πιστωτή (αναδοχεία ιδιωτικού χρέους). Αυτό διότι, λόγω του ως άνω ισχύοντος μηχανισμού της εξόφλησης των ληξιπρόθεσμων τοκοχρεωλυτικών αυτών δόσεων από τον εγγυητή Ελληνικό Δημόσιο (μετά την πάροδο του συμβατικού παραπάνω διαστήματος), το δάνειο λογίζεται εξυπηρετούμενο από τον εγγυητή και είναι πάντα ενήμερο.

Οι ανακόπτοντες, με το δεύτερο λόγο της ανακοπής τους, ισχυρίζονται ότι, δεν αποδεικνύεται η επιδικασθείσα με την προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής απαίτηση από τα προσκομιζόμενα ως άνω αποσπάσματα, τα οποία είναι αόριστα και δεν αναφέρουν καμία ληξιπρόθεσμη δόση που να οφείλεται από τους ίδιους και ότι, συνεπώς, η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής εκδόθηκε για απαίτηση, σε βάρος τους, μη βέβαιη και μη εκκαθαρισμένη. Ο λόγος αυτός είναι νόμιμος και θα εξετασθεί και κατά την ουσιαστική του βασιμότητα.

Από το άρθρο 112 παρ.2 του ΕισΝ.Α.Κ. συνάγεται ότι, επί αλληλόχρεου λογαριασμού, οποιοσδήποτε από τους συμβαλλομένους μπορεί οποτεδήποτε να κλείσει το λογαριασμό μονομερώς με άτυπη καταγγελία που πρέπει να απευθύνεται και να γνωστοποιείται στον αντισυμβαλλόμενο του χωρίς να υπάρχει ανάγκη εκ μέρους του αποδοχής. Με το κλείσιμο του

αλληλόχρεου λογαριασμού διά καταγγελίας η αξίωση για το κατάλοιπο αυτού καθίσταται απαιτητή και ληξιπρόθεσμη.

Στην προκειμένη περίπτωση, δεν αποδεικνύεται να έχει γίνει μονομερής καταγγελία από την καθ' ης η ανακοπή και δεν υπάρχει ούτε καν επίκληση σχετικού ισχυρισμού. Αντίθετα, στη σελίδα -5- της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής αναφέρεται ότι : «... η αιτούσα επιφυλάχθηκε ρητά να επιδικάσει κάθε μελλοντική πάσης φύσεως απαίτησή της από την υπ' αριθμ.

Σύμβαση Δανείου, καθώς επίσης (η αιτούσα επιφυλάχθηκε) για την καταγγελία στο μέλλον της άνω σύμβασης και την κήρυξη και του άληκτου κεφαλαίου της, ως ληξιπρόθεσμου και απαιτητού». Συνεπώς, δεν πρόκειται για μονομερή καταγγελία της σύμβασης και για απαίτηση του καταλοίπου, θεωρούμενου ως ληξιπρόθεσμου. Κατά συνέπεια, η απαίτηση που επιδικάσθηκε με την προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής αφορά ληξιπρόθεσμες οφειλές των ανακοπιόντων, οι οποίες όμως θα έπρεπε να αποδεικνύονται με τα, προσκομιζόμενα μαζί με την αίτηση για την έκδοση της διαταγής πληρωμής, αποσπάσματα κίνησης του λογαριασμού μέχρι την 10.01.2021. Ειδικότερα, στην προκειμένη περίπτωση, για το παραπάνω επίδικο δάνειο ανοίχθηκε ο λογαριασμός με αριθμό

στις 13.10.2003, ημέρα εκταμίευσης του δανείου, στον οποίο εισάγονται και οι αντίστοιχες καταβολές, με σκοπό να επέρχεται εκκαθάριση και απόσβεσή τους κατά το κλείσιμο του λογαριασμού, έτσι ώστε το κατάλοιπο αυτού, που τυχόν θα υπάρξει, να αποτελεί τη μοναδική πλέον μεταξύ τους απαίτηση για την καταγραφή της πορείας του ανοίχθηκε. Η καθ' ης η ανακοπή-πιστώτρια τράπεζα, επειδή ο πρώτος ανακόπιων δεν εξοφλούσε, ως πρωτοφειλέτης, τις δόσεις ή μέρος των δόσεων του παραπάνω δανείου, όπως η καθ' ης η είχε δικαίωμα κατά τα

παραπάνω, μετά την παρέλευση τριμήνου από τη λήξη της κάθε δόσης, ζητούσε από το Ελληνικό Δημόσιο την εξόφληση των εγγυημένων απαιτήσεών της, μετά από προηγούμενη βεβαίωσή τους στην αρμόδια Δ.Ο.Υ., σαν έσοδο του Δημοσίου, σύμφωνα με τις διατάξεις του π.δ.16/1989. Σύμφωνα με το "Απόσπασμα Αναλυτικής Κίνησης Λογαριασμού ΕΤΕ, Οφειλές Δανείων Εγγυημένων από το Ελληνικό Δημόσιο", που προσκομίσθηκε για την έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, η ανακόπτουσα βεβαίωσε στην αρμόδια Δ.Ο.Υ., δέκα εννέα (19) δόσεις ή μέρος δόσεων που δεν εξοφλούσε η ανακόπτουσα και συγκεκριμένα τις ημερομηνίες 10.07.2011, 10.01.2012, 10.01.2013, 10.07.2013, 10.01.2014, 10.07.2014, 10.01.2015, 10.07.2015, 10.01.2016, 10.07.2016, 10.01.2017, 10.07.2017, 10.01.2018, 10.07.2018, 10.01.2019, 10.07.2019, 10.01.2020, 10.07.2020 και 11.01.2021. Σύμφωνα δε με το απόσπασμα της κίνησης του λογαριασμού, που προσκομίσθηκε για την έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, η ανακόπτουσα κατέγραφε τις παραπάνω βεβαιώσεις στη Δ.Ο.Υ. στις αντίστοιχες ημερομηνίες. Στα ως άνω προσκομιζόμενα αποσπάσματα υπάρχουν καταγραφές από 13.10.2003 μέχρι 11.01.2021 και με βάση αυτά τα αποσπάσματα εκδόθηκε η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής. Πλην όμως, στα παραπάνω αποσπάσματα της καθ' ης η ανακοπή- τράπεζας δεν υπάρχει καταγραφή "Επαναχρέωσης Οφειλής" για τις παραπάνω δέκα εννέα (19) βεβαιωθείσες στη Δ.Ο.Υ. δόσεις του δανείου. Δεν υπάρχει επίσης καταγραφή "Είσπραξης Απαιτήσης" μετά από κάθε Βεβαίωση στη Δ.Ο.Υ., για τα αντίστοιχα ποσά. Όπως προκύπτει από την επισκόπηση των προσκομιζόμενων αποσπασμάτων, μόνο μετά

από την πρώτη καταγραφή Βεβαίωσης στη Δ.Ο.Υ. που φέρει ημερομηνία 10.07.2011 ακολουθεί καταγραφή είσπραξης με μεταγενέστερη ημερομηνία 17.04.2012, χωρίς και εδώ να προκύπτει αν η είσπραξη είναι για το συγκεκριμένο ποσό που βεβαιώθηκε στη Δ.Ο.Υ. στις 10.07.2011. Από εκεί και έπειτα υπάρχουν δέκα οκτώ (18) ακόμη καταγραφές Βεβαιώσεων στη Δ.Ο.Υ. (στις αντίστοιχες ως άνω ημερομηνίες) και καμιά καταγραφή επαναχρέωσης ή είσπραξης. Μάλιστα, μετά από καθεμιά από αυτές τις δέκα οκτώ (18) καταγραφές ακολουθούσε καταγραφή σε στήλη με τίτλο "ΛΗΞΙΠΡΟΘΕΣΜΗ ΟΦΕΙΛΗ" με υπόλοιπο οφειλής -0,00 ευρώ-, στις ίδιες ημερομηνίες αντίστοιχα. Παρά ταύτα, στην τελευταία σελίδα των αποσπασμάτων αυτών, υπάρχει παράγραφος με τίτλο "ΑΝΑΛΥΣΗ ΟΦΕΙΛΩΝ", όπου καταγράφονται τα εξής : Στη στήλη "Υπόλοιπο Ληξιπρόθεσμων Οφειλών", το ποσό των 16.080,71 ευρώ, στη στήλη "Ληξιπρόθεσμα Χρεολύσια", το ποσό των 11.986,96 ευρώ, στη στήλη "Τόκοι Κεφαλαίου", το ποσό των 3.769,90 ευρώ, στη στήλη "Τόκοι Υπερημερίας", το ποσό των 323,26 ευρώ και στη στήλη "Εξοδα", το ποσό των 0,59 ευρώ. Στην προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής και στη σελίδα πέντε (5) αυτής αναφέρεται ρητά ότι, το επιδικασθέν με αυτή ποσό αφορά σε απαίτηση ληξιπρόθεσμων οφειλών ποσού 16.080,71 ευρώ, πλην όμως, το ποσό αυτό δεν προκύπτει ως βέβαιη και εκκαθαρισμένη απαίτηση από την κίνηση του λογαριασμού αλλά παρά ταύτα εκδόθηκε η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής για αυτή την απαίτηση. Το σύνολο των ως άνω αναφερόμενων οφειλών ποσού 16.080,71 ευρώ προκύπτει ως άθροισμα της πρόσθεσης των ως άνω βεβαιωθέντων ποσών στην αρμόδια Δ.Ο.Υ. και όχι ως το άθροισμα ληξιπρόθεσμων οφειλών της ανακόπτουσας. Η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής, παρά την έλλειψη άλλων

-9^ο φύλλο της αριθμ. 63 -2022 απόφ. περ. διαφ. του Ειρηνοδικείου Θεσ/νίκης-

έγγραφων αποδείξεων, δέχθηκε το ποσό αυτό ως βέβαιη και εκκαθαρισμένη απαίτηση αν και δεν αποδεικνυόταν από τα προσκομιζόμενα για την έκδοσή της έγγραφα. Συγκεκριμένα, δεν αποδεικνυόταν εγγράφως : α) ότι, το σύνολο οφειλής ληξιπρόθεσμων δόσεων ποσού ήταν 16.080,71 ευρώ, εφόσον το ποσό των 16.080,71 ευρώ είναι το σύνολο των βεβαιωθέντων ποσών στην αρμόδια Δ.Ο.Υ. και το σύνολο των ληξιπρόθεσμων οφειλών της ανακόπτουσας είναι (19 επί 0,00 =) 0,00 ευρώ και β) δεν αποδεικνυόταν εγγράφως, αν εκκρεμεί η καταβολή προς την καθ' ης η ανακοπή από το Δημόσιο των βεβαιωθέντων στη Δ.Ο.Υ. ως άνω ποσών ή αν καταβλήθηκαν από το Δημόσιο στην καθ' ης η ανακοπή αυτά τα ποσά. Όπως προαναφέρθηκε στη νομική σκέψη της παρούσας, όταν το Ελληνικό Δημόσιο προβαίνει σε εξόφληση των εγγυημένων υποχρεώσεών του, κατόπιν προηγούμενης βεβαίωσής τους ως δημοσίων εσόδων των αντίστοιχων ποσών σε βάρος της πρωτοφειλέτριας, από τη βεβαίωση τους κι έπειτα λογίζονται ως δημόσια έσοδα και εισπράττονται σύμφωνα με τις διατάξεις του Κ.Ε.Δ.Ε. Επομένως, τα συγκεκριμένα ποσά, στην περίπτωση που καταβλήθηκαν από το Δημόσιο, θα έχουν καταστεί "ex lege" ληξιπρόθεσμες έναντι του Δημοσίου οφειλές και η ανακόπτουσα θα ευθύνεται ως οφειλέτης όχι έναντι της καθ' ης η ανακοπή- τράπεζας, αλλά έναντι του Δημοσίου, του τελευταίου λογιζόμενου σε σχέση με αυτήν ως πιστωτή (αναδοχέα ιδιωτικού χρέους). Αυτό διότι, λόγω του ως άνω ισχύοντος μηχανισμού της εξόφλησης των ληξιπρόθεσμων τοκοχρεωλυτικών αυτών δόσεων από τον εγγυητή Ελληνικό Δημόσιο (μετά την πάροδο του συμβατικού παραπάνω διαστήματος), το δάνειο λογίζεται εξυπηρετούμενο από τον εγγυητή και είναι πάντα ενήμερο και όχι ληξιπρόθεσμο. Στην

προκειμένη περίπτωση, βάσει των προσκομισθέντων εγγράφων :

α) το δάνειο δεν καταγγέλθηκε, β) οι ληξιπρόθεσμες οφειλές της ανακόπτουσας, σύμφωνα με την κίνηση του λογαριασμού του δανείου όπως προκύπτει από την κίνηση του λογαριασμού από τα αποσπάσματα των βιβλίων της καθ' ης η ανακοπή τράπεζας είναι μηδενικές και παρά ταύτα η καθ' ης η ανακοπή καταγράφει στο τέλος των αποσπασμάτων ως άθροισμα της πρόσθεσης επτά μηδενικών ληξιπρόθεσμων δόσεων το ποσό των 16.080,71 ευρώ και γ) το δάνειο λογίζεται ενήμερο και εξυπηρετείται από τον εγγυητή Ελληνικό Δημόσιο (βλ. νομολογία που αφορά την αντιμετώπιση των δανείων με εγγύηση του Ελληνικού Δημοσίου από το ν.3869/2010 : Ειρηνοδικείο Σερρών 222/2017 (ΕΚΟΥΣΙΑ) σε Τ.Ν.Π./ΝΟΜΟΣ καθώς και νομολογία που αφορά αντιδικία των τραπεζών με το Ελληνικό Δημόσιο για την κατάπτωση της εγγύησης του Δημοσίου και τους εκεί αναφερόμενους ισχυρισμούς των τραπεζών και του Δημοσίου σχετικά με τη φύση της εγγύησης του Δημοσίου και του χαρακτηρισμού οφειλής ως ενήμερης ή ληξιπρόθεσμης : Α.Π.1000/2006, ΕφΑθ.1857/2008, ΕφΛαρ.142/2014, ΠολΠρωτΑθηνών 1161/2016 και ΜονΠρωτ.Πατρών 322/2020 όλες σε Τ.Ν.Π./ΝΟΜΟΣ) .

Κατά τα παραπάνω, στην προκειμένη περίπτωση, δεν πληροῦται η διαδικαστική προϋπόθεση της έγγραφης απόδειξης για την έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, σύμφωνα με την οποία απαιτείται να προσκομίζονται αποσπάσματα με την κίνηση του λογαριασμού, που να αποδεικνύουν την απαίτηση και η απαίτηση να είναι βέβαιη και εκκαθαρισμένη. Κατά συνέπεια, και ανεξαρτήτως της ύπαρξης και της δυνατότητας απόδειξης της απαίτησης και με συμπληρωματικά αποδεικτικά μέσα, η διαταγή πληρωμής με

-10^ο φύλλο της αριθμ. 63-2022 απόφ. περ. διαφ. του Ειρηνοδικείου Θεσ/νίκης-
αριθμό 1.468/23.06.2021 του Ειρηνοδίκη του Ειρηνοδικείου Θεσσαλονίκης εκδόθηκε χωρίς την ύπαρξη έγγραφης απόδειξης και η απαίτηση, την οποία επιτάσσονται να καταβάλουν οι ανακόπτοντες, εις ολόκληρον ευθυνόμενοι, στην καθ' ης, με την από 25.06.2021 επιταγή προς εκτέλεση, η οποία έχει συνταχθεί παρά πόδας αντιγράφου του με αριθμό 1.755/2021 πρώτου εκτελεστού απογράφου της ως άνω διαταγής πληρωμής, δεν είναι βέβαιη και εκκαθαρισμένη.

Επομένως, ο δεύτερος λόγος της ανακοπής πρέπει να γίνει δεκτός ως και κατ' ουσία βάσιμος. Ακολούθως, πρέπει να γίνει δεκτή η ανακοπή του άρθρου 933 του Κ.Πολ.Δ. και να ακυρωθεί η από 25.06.2021 επιταγή προς εκτέλεση, που έχει συνταχθεί παρά πόδας αντιγράφου του με αριθμό 1.755/2021 πρώτου εκτελεστού απογράφου της διαταγής πληρωμής με αριθμό 1.468/23.06.2021 του Ειρηνοδίκη του Ειρηνοδικείου Θεσσαλονίκης, επειδή η απαίτηση δεν είναι βέβαιη και εκκαθαρισμένη. Περαιτέρω, παρέλκει η εξέταση των λοιπών, πλην του ανωτέρω, που εξετάστηκε από το παρόν Δικαστήριο, λόγω της ανακοπής, καθώς από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 68, 216, 218, 583 και 933 του Κ.Πολ.Δ. σαφώς συνάγεται ότι, όταν υπάρχουν περισσότεροι λόγοι νομικοί ή πραγματικοί, που όλοι μαζί ή ο καθένας χωριστά αποβλέπουν στο ίδιο αποτέλεσμα, δηλαδή στην ακύρωση της επιταγής προς πληρωμή, τότε αν το δικαστήριο κάνει δεκτό ένα λόγο και, ικανοποιώντας το αίτημα της ανακοπής, ακυρώσει την επιταγή προς πληρωμή, δεν πρέπει να προχωρήσει στην έρευνα των λοιπών λόγων, καθώς μετά την ακύρωση της επιταγής προς πληρωμή θεωρείται ότι έχει ικανοποιηθεί πλήρως το έννομο συμφέρον των ανακοπτόντων (ΕφΠατρ.9/2021 Τ.Ν.Π./ΝΟΜΟΣ).

Τέλος, η καθ' ης η ανακοπή θα πρέπει, λόγω της ήττας της να καταδικαστεί στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων των ανακοπτόντων (176, 189, 191 παρ.2 του Κ.Πολ.Δ. σε συνδυασμό με τις διατάξεις του ν.4194/2013), κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

- ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την ανακοπή του άρθρου 632 παρ.1 του Κ.Πολ.Δ., ως εκπρόθεσμη.

ΕΠΙΚΥΡΩΝΕΙ τη με αριθμό 1.468/23.06.2021 διαταγή πληρωμής του Ειρηνοδίκη του Ειρηνοδικείου Θεσσαλονίκης.

- ΔΕΧΕΤΑΙ την ανακοπή του άρθρου 933 του Κ.Πολ.Δ.

ΑΚΥΡΩΝΕΙ την από 25.06.2021 επιταγή προς εκτέλεση, που έχει συνταχθεί "παρά πόδας" αντιγράφου του με αριθμό 1.755/2021 πρώτου εκτελεστού απογράφου της ως άνω με αριθμό 1.468/23.06.2021 διαταγής πληρωμής του Ειρηνοδίκη του Ειρηνοδικείου Θεσσαλονίκης.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ σε βάρος της καθ' ης η ανακοπή τα δικαστικά έξοδα των ανακοπτόντων, τα οποία ορίζει στο ποσό των τριακοσίων (300) ευρώ, συνολικά.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στη Θεσσαλονίκη στις 15.03.22, σε έκτακτη και δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους.-

Ο ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

